

konsekvenserne i forhold til regeringer, der ser stort på de mest basale menneskerettigheder, som vi ellers ynder at fastholde i international sammenhæng.

I forhold til Central- og Østeuropa er det vigtigt, at Danmark er hurtig med en ratifikation, sådan at den kan ske i forbindelse med afstemningen i morgen her i Folketingssalen. Nicetraktaten, ikke kun med dens positive sider, men også de mere negative sider, som rent faktisk også findes, er en politisk forudsætning for udvidelsen mod øst. Det er derfor, Kristeligt Folkeparti helt utvetydigt siger ja til Nicetraktaten, også på trods af at vi ikke er begejstret for alle de nye traktatændringer, f.eks. ændringerne vedrørende demokratikontrol, eller den afgørelse, der er truffet med hensyn til kommissionssammensætningen, når den når ud over de 27 kommissærer, hvor man går over til et såkaldt ligeligt rotationsprincip.

Men vi synes, at udvidelsen må gå forud for andet, også forud for det, at vi ikke lige præcis – og hvorfor skulle vi egentlig have fået det – har fået den traktat, som vi kunne ønske os i Danmark eller i Kristeligt Folkeparti. I den sammenhæng må småligheden vige.

Vi glæder os over, at det i de seneste dage og uger også er lykkedes at rydde nogle sten af vejen i forhold til at sikre udvidelsen, at nogle af de lande, som har truet med at tage udvidelsen og de central- og østeuropæiske lande som gidsler i et forsøg på selv at opnå nogle favorable ordninger, rent faktisk har veget. Her tænker jeg rent faktisk på Tyskland og Østrig, og jeg tænker også på Spanien.

Det er altafgørende, at Danmark og de øvrige EU-lande nu viser lederskab, viser politisk mod til at gennemføre, til at realisere den tanke, som ligger bag EU, nemlig tanken om at skabe fred i Europa, om at skabe et helt Europa. Det er den historiske udfordring, fællesskabet står over for nu, og det er den udfordring, som man ikke må tabe af syne. Man må da sætte alle kræfter ind på at få realiseret udvidelsen.

Statsministeren har så taget mottoet »ting tager tid« til sig. Og det forstår jeg så godt. Ikke så meget, fordi det er en åbenlys kendsgerning, at nye reformer, ny lovgivning, også på udlændingeområdet, som statsministeren var inde på det, tager tid – det gør det selvfølgelig – men også fordi regeringen mildt sagt ikke altid formår at sætte handling bag de flotte holdninger.

Lad mig i den forbindelse minde om Rasmus Larsens grin i Vandrehallen, i øvrigt i den del af

Vandrehallen, hvor portrætterne over tidligere statsministre hænger. Her har Rasmus Larsen skrevet: »Gerning vil have tid« - og det matcher jo meget godt statsministerens slogan »ting tager tid« - men hvor det jo også lyder: »men tid vil også have gerning«. Det er altså ikke bare et spørgsmål om at lade tiden gå, og så sker tingene nok. Det er også et spørgsmål om at have vilje og mod til at sætte handling bag de fine holdninger.

Lad mig her bruge familiepolitikken som et eksempel. Her har statsministeren taget et ekstremit langt tilløb, må man nok sige, i forhold til de løfter, der er givet ved forskellige lejligheder. Jeg skal ikke indgå i en nærmere polemik omkring det, men blot sige, at jeg håber, at statsministerens løfter her i dag om, at regeringen til efteråret vil fremlægge en familiepakke, står til troende.

Jeg vælger at tro det i dag. Og jeg håber også, at det betyder, at statsministeren hermed indbyder til brede forhandlinger om indholdet i familiepakken. Både forhandling om det, der vedrører barnets opvækstvilkår indtil det første leveår, og her tænker jeg på en længere barselorlov, men så sandelig da også om det, der vedrører barnets opvækstvilkår efter det første leveår.

Kristeligt Folkeparti er helt enige i, at vi ikke har gjort det familiepolitiske arbejde færdigt blot ved at forlænge barselorloven, men at det også er vigtigt at se på mange andre aspekter. Lad mig i den forbindelse notere, og det er på plussiden, at statsministeren i dag ikke brugte tid på at glæde sig over, at der er skabt 165.000 nye institutionspladser, siden regeringen tiltrådte.

Når jeg siger det, er det, fordi det jo på det område ikke kun gælder spørgsmålet om kvantitet, men også spørgsmålet om kvalitet; og i de drøftelser, der skal føres til efteråret om en familiepakke, er det også magtpåliggende for Kristeligt Folkeparti, at vi i forhold til daginstitutionerne ikke bare ser på, at der nu skal skabes endnu flere pladser, men sætter fokus på dels at give forældrene valgfrihed, dels også på, hvad der sker i institutionerne i de mange timer, hvor børnene rent faktisk opholder sig der. Hvad sker der pædagogisk? Og hvad sker der inden for de desværre begrænsede fysiske rammer, som mange børn må opholde sig i mange timer dagligt?

Det er jo tankevækkende med den store fokus, der er fra regeringens side på arbejdsmiljø i forhold til de voksne, at der ikke i lige så høj